

Arrest

nr. 224 739 van 8 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 13 februari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.08.2018 werd ingediend door:

Naam: V.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: 28.08.1992

Geboorteplaats: Kolomyia

Identificatienummer in het Rijksregister: 92.08.28 732-28

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches Xcellerate BVBA april – juni 2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de zaakvoerder is van dit bedrijf.

- Aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2016 – aanslagjaar 2017

Uit de voorgelegde loonfiches is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening werd gehouden met bepaalde inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, blijkt op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende aangetoond of de vermelde sommen een daadwerkelijk netto-inkomen betreft. Bovendien dienen de voorgelegde documenten beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld op basis van de informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld aan het sociaal secretariaat. Deze documenten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Wat betreft het voorgelegde aanslagbiljet, deze hebben betrekking op de inkomsten van het jaar 2016 en zijn dus onvoldoende recent.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verder legt betrokkene zelf ook nog documenten voor, uittreksels PrivatBank, voor de periode 6.02.2017 tot 8.05.2018. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden aangemerkt voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij vat haar enig middel in haar synthesesamenvatting als volgt samen:

"5. Volgens de bestreden beslissing zouden de voorgelegde loonfiches onduidelijkheid geven met betrekking tot het uiteindelijk netto inkomen van de referentiepersoon en zouden de documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Sommige documenten zouden bovendien onvoldoende recent zijn.

Hieruit leidt de bestreden beslissing af dat er geen bewijs is van stabiele en toereikende inkomsten.

6. De verzoekende partij heeft in haar eerste middel uitgewerkt dat dit een schending uitmaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel, minstens de materiële motivering en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, al dan niet gecombineerd met het artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij splitste dit middel op in verschillende onderdelen die hier als herhaald worden beschouwd.

Hoewel de bestreden beslissing aangeeft dat er sprake zou zijn van een gebrek aan voldoende stabiele en toereikende middelen, erkent de nota met opmerkingen dat het enkel gaat over het feit dat er geen rekening zou zijn gehouden met sociale lasten, belastingen, enz. en dat de documenten daardoor een gesolliciteerd karakter zouden hebben.

De verzoekende partij behoudt haar middel in zijn integraliteit.

De verwerende partij geraakt niet verder dan de melding wat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inhoudt en het hernemen van de bestreden beslissing. Verder wordt enkel aangegeven dat de documenten op zich niet worden betwist, maar met verwijzing naar uw rechtspraak wordt aangegeven dat deze via een sociaal secretariaat zouden zijn opgemaakt op basis van eenvoudige verklaring van de betrokkene zodat er een bijkomende belastingaanslag moet bijgevoegd worden. Het aanslagbiljet is toegevoegd. Op het ogenblik van de aanvraag waren de stukken van het jaar 2017 evenwel nog niet voorhanden zodat enkel die van het jaar 2016 konden worden gevoegd. Alle mogelijke stukken werden dan ook gevoegd op het moment van de aanvraag. Van de verzoekende partij kan niet het onmogelijke worden verwacht. Derhalve is de bestreden beslissing onzorgvuldig, schendt zij de materiële motiveringsverplichting en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals aangegeven.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op het enig middel zoals uiteengezet in het initieel verzoekschrift:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.³

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁴ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁵

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁶. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing werd in uitvoering van artikel 54, §4, 5e lid van het Koninklijk Besluit d.d. 8 oktober 1981 genomen op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 verduidelijkt vervolgens dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

4. Verzoekende partij heeft de kans gekregen om aan te tonen dat zij beantwoordt aan deze voorwaarden. Om dit daadwerkelijk aan te tonen, heeft zij het opportuun geacht om volgende documenten voor te brengen:

- Loonfiches Xcellerate BVBA april – juni 2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de zaakvoerder is van dit bedrijf.

- Aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2016 – aanslagjaar 2017 van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft vervolgens deze stukken samen genomen en vervolgens geoordeeld dat:

Uit de voorgelegde loonfiches is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening werd gehouden met bepaalde inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, blijkt op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende aangetoond of de vermelde sommen een daadwerkelijk netto-inkomen betreft. Bovendien dienen de voorgelegde documenten beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld op basis van de informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld aan het sociaal secretariaat. Deze documenten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.”

Verzoekende partij werpt een argumentering in verband met deze documenten op, doch hieruit blijkt niet dat de vaststelling van verwerende partij manifest verkeerd is.

5. Verzoekende partij betwist het standpunt van verwerende partij in verband met de bewijswaarde van de loonfiches die door haar voorgebracht worden.

Het is correct dat artikel 40ter van de wet niet detailleert welk type van documenten moet voorgebracht worden om het vooropgestelde bewijs te kunnen aanvoeren. Verzoekende partij kan echter niet onwetend zijn over het feit dat loonfiches van een zelfstandige geen officiële documenten zijn en dat zij evenmin aanzien kunnen worden als voldoende bewijskrachtige documenten wanneer zij alleen aangevoerd worden.

Uw Raad heeft in deze zin reeds meermaals bevestigd dat dergelijke fiches opgesteld worden door een sociaal secretariaat op loutere verklaring van de zelfstandige. Bijgevolg kunnen zij enkel aanvaard worden wanneer zij door officiële documenten vergezeld worden zoals een aanslagbiljet van de FOD Financiën.⁷

Verzoekende partij voert weliswaar een aanslagbiljet aan, doch dit betreft inkomsten uit het jaar 2016.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

“Wat betreft het voorgelegde aanslagbiljet, deze hebben betrekking op de inkomsten van het jaar 2016 en zijn dus onvoldoende recent.”

Er wordt bijgevolg helemaal niet van uit gegaan dat dit document niet correct is of er enkel rekening gehouden zou worden met kwade trouw. Er wordt simpelweg beoordeeld dat deze gegevens niet voldoende recent zijn.

6. Verzoekende partij ontwikkelt een argumentering als zouden de inkomsten van de referentiepersoon in ieder geval stabiel en bovenal voldoende zijn. Zij ontwikkelt in dit verband een theoretische uiteenzetting in verband met het bruto –en netto-inkomen van een zelfstandige.

De bestreden beslissing gaat echter reeds in op dit punt en stelt duidelijk:

“Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. “

De theoretische uiteenzetting doet geen afbreuk aan het standpunt van verwerende partij.

7. Verzoekende partij maakt nog gewag van een beweerde discriminatie in hoofde van een zelfstandige vermits er voor een werknemer wel aanvaard wordt dat deze op basis van zijn loonfiches voldoende inkomsten heeft. In dit verband verwijst verwerende partij naar de argumentering hierboven in verband met de loonfiches van een zelfstandige. Beide documenten hebben een andere oorsprong en andere finaliteit voor beide categorieën van betrokkenen. Er is dan ook op geen enkele wijze sprake van enige discriminatie, nu beide situaties niet eens vergelijkbaar zijn.

Verzoekende partij heeft de mogelijkheid om een keur aan officiële documenten voor te brengen om haar financiële draagkracht aan te tonen. Dit kan onder meer gebeuren met het attest van de FOD Financiën van de toekomstige belastingen, het bewijs dat de gezinshereniger in orde is met de sociale zekerheidsbijdragen, het bedrag van de bedrijfsvoorheffing of de vrijstelling van deze betaling, etc.

Het is de keuze van verzoekende partij om in dit geval enkel de recente loonfiches en het niet voldoende recente aanslagbiljet voor te brengen. Het is vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.⁸

Daarenboven merkt verwerende partij op dat het aan verzoekende partij toekomt om haar volledig te informeren.

De argumentatie in hoofde van verzoekende partij waarbij zij voorhoudt dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet kan niet gevolgd worden. Verwerende partij beschikt immers over een grote beoordelingsbevoegdheid om de stukken na te gaan waaruit zou blijken dat men beschikt over voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten beschikt om te voldoen aan de eisen die in dit kader gesteld worden.⁹

8. De bestreden beslissing heeft dan ook volledig terecht kunnen oordelen dat:

“Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De argumentering van verzoekende partij is niet van een dergelijke aard dat deze vaststelling vanwege verwerende partij ontkracht wordt.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁰ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹¹

10. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹²

De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.¹³

Het middelenonderdeel dient op dit vlak dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

10. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in de samenvatting van haar enig middel onder meer dat op het ogenblik van de aanvraag de belastingaanslag van het jaar 2017 nog niet voorhanden was zodat enkel die van het jaar 2016 kon worden gevoegd. Alle mogelijke stukken werden dan ook gevoegd op het moment van de aanvraag. Van de verzoekende partij kan volgens haar niet het onmogelijke worden verwacht. Derhalve

is de bestreden beslissing onzorgvuldig en schendt zij volgens de verzoekende partij de materiële motiveringsverplichting. Dit argument had zij eveneens opgeworpen in haar initieel verzoekschrift.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij de volgende documenten heeft neergelegd als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Xcellerate BVBA april – juni 2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de zaakvoerder is van dit bedrijf en het aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2016 – aanslagjaar 2017. De verwerende partij concludeert dat zij op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat er wat betreft de belastingaanslag helemaal niet van uit gegaan wordt dat dit document niet correct zou zijn. Zij oordeelde simpelweg dat deze gegevens niet voldoende recent zijn. De verwerende partij repliceert echter op geen enkele wijze in de nota met opmerkingen op het argument van de verzoekende partij dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen andere belastingaanslag kon voorleggen, omdat de periode voor het indienen van de navolgende belastbare periode voor het volgende aanslagjaar immers nog niet voorbij was.

De Raad stelt vast dat de aanvraag van de verzoekende partij dateert van 29 augustus 2018. De verwerende partij betwist in het geheel niet dat de verzoekende partij op dat moment inderdaad nog geen aanslagbiljet had kunnen voorleggen dat recenter was dan dit van aanslagjaar 2017, referentiejaar 2016. De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het aanslagbiljet dat werd voorgelegd kwalificeert als onvoldoende recent, terwijl het duidelijk is dat de verzoekende partij geen ander aanslagbiljet kon voorleggen op het moment van de aanvraag.

De verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU